

ржцѣ, сж за насъ толкози доказателства, че безъ личното ни участіе въ военната служба и безъ официалното припознаване на языкѣтъ ни, никога добринѣтъ отъ царското милосърдіе нѣма да достигатъ до насъ. Ето какво, и съ кое очакваме отъ Ваше высочество частъ по скоро да ни зарадвате. Като отправимъ горѣщи молитвы къмъ Бога за дългоденствието на августѣйшыйтъ ни царь и славыйтъ му пръвъ министъръ, оставаемъ най-покорны поданныци, — жители на градътъ Севлиево съ окржжіето¹⁾.

Севлиево, Бѣануарій, 1876 год.

Следзатъ печатытъ на градскитъ и селски мухтари

Горното прошение е било подписано отъ членовѣтъ на Къзасалийския Смесенъ Сжветъ въ Севлиево, а именно: отъ Илия Денчевъ, Христо Спирдоновъ, Гатю Кънчевъ, Иванъ Цачовъ, Иванъ х. Ангеловъ и Ханчо Ботевъ, и скрепено съ печатитъ на градскитъ и селски мухтари.

Прощения, току-речи, съ подобно съдържание сж били изпратени до Великия Везиръ и отъ Габрово, Ловечъ, Сливенъ и др. градове, — обстоятелство, което ни навежда на мисълта, че идеята за последнитъ ще да е била дадена отъ горе, т. е. отъ българскитъ патриоти въ Цариградъ, които по това време не представали по легаленъ начинъ, съ слово и перо, да се борятъ за пълната еманципираностъ на своитъ братя.

Къмъ края на 1875 год. Севлиевския М. Р. Комитетъ е започналъ необикновено жива и трескава революционна дейность, като сжщевременно не е било изпустнато отъ предъ видъ и най-дребното обстоятелство, което би било отъ значение и интересъ за близкото възстание.

На първо мѣсто, за нуждитъ на Комитета е билъ доставенъ сто оки барутъ. Последниятъ е билъ купенъ отъ Ватя Ив. Маневъ и Никифоръ Симеоновъ отъ двама арнаути (единия мюсюлманинъ, а другия мохамеданинъ), които по рано продавали такъвъ въ Херцеговина и Стара-Загора, но като ги подушило турското правителство, възбѣгали въ Северна България. Барутъ е билъ пазаренъ въ кафането на Дамитъръ Симеоновъ по 30 гроша оката и акапариравъ съ 5 турски лири, които били взети отъ Иванча Преснаковъ.

Следъ покупката на барутъ, последниятъ е билъ

¹⁾ Горното прошение намираме напечатано въ книгата на Марко Балабановъ „Страница отъ политическото ни възраждане стр. 31—35. Предаваме го съ ортографията на неговия оригиналъ.